

— Какво мислишь за господжа де Барренсъ?

— Мисль че сравнявана съ съврѣменнытъ жены тя е была светица.

— Може да имашь право. Богъ да ѝ прости за Винджелфиди.

— Стигнахъ въ гостилницятъ, Волскый възлѣзваше по сълбжтъ тѣй скоро, щото дебелыйтъ и малкъ Германецъ едва можаше да го слѣдува, и ся спрѣ на първыйтъ завой да си отпочине. Но Волскый го хванъ за рѣкъ и го възлѣче въ стајтъ, затвори вратата и като го пригърна за вратытъ съ еднакъ си рѣкъ :

— Надѣхъ ся, казва му, като втренчи очи въ него, че идешь да ми извѣстишь смъртытъ ѝ.

— Но, господине, отговори докторътъ, като ся искачи отъ рѣцѣтъ му, трѣба да знаешь че е не прилично да стискашь така нѣкого. Ще да ти кажъ че не мя интересуватъ никакъ любовнытъ ти похожденія, и идъ само да извършъ зарѣчваніята на графинятъ.

— Това само искамъ да узнаѣхъ : умрѣла ли е или не ? казва му пакъ стремително Волскый ; защото само смъртытъ можаше да ѣ оправдае.